

NA KAŽDÝ DEŇ III

Zamyslenia na tábor

PRÍHOVOR

Ahojte!

V rukách držíte v už tretie vydanie zbierky zamyslení na tábor. Tentokrát vám prinášame 14 nových zamyslení, ktoré spolu s predchádzajúcimi dvoma vydaniami tvoria už celkom obsiahlu zbierku. Nájdete tu rôzne druhy zamyslení, príbehov, ale nechýbajú ani básne. Chceme vám dať priestor, aby ste ich využili tam, kde ich potrebujete, nielen na ranných zamysleniach, ale pri rôznych ďalších aktivitách. Niektoré zo zamyslení sú dlhšie – nebojte sa ich rozdeliť na viacero častí, či použiť iným spôsobom.

Veľká vďaka za pomoc patrí Duchovnej rade: Elenke Kytlicovej – Eli, Kataríne Rausovej – Fantasy, Matejovi Gajdošovi – Rytierovi a Tomášovi Beníkovi, ktorí prispeli do tejto zbierky.

Prajeme príjemné čítanie.

Západoslovenská skautská oblasť

OBSAH

Kus kriedy	4
Myšlienky náčelníkov	5
Hľadanie pravdy	7
Trpezlivosť	8
Pravá a falošná pokora	10
Priateľstvo.....	11
Aké by to asi teraz bolo, ak by som sa rozhodol inak	13
Túžbu po Bohu prežíva každý človek.....	15
Družine	17
Modlitby skautov	18
Päť chlebov a dve ryby	19
Dar ako žiariace oči detí	20
Dar ako svetlo v tmách	21
Gitándžali (Obeta Piesní).....	23

KUS KRIEDY

Pamätám si na jedno nádherne ráno počas letnej dovolenky, celé modré a strieborné, keď som sa násilím odtrhol od svojej úlohy nerobiť vlastne nič, nasadil som si obstarožný klobúk, vzal som do ruky palicu a do vrečka strčil šesť veľmi pestrých farebných kried.

S palicou, nožom, kriedami a s hnedým papierom som sa vydal do kopcov. Liezol som ako mravec po kolosálnych kontúrach, ktoré predstavujú tú najlepšiu vlastnosť Anglicka, pretože sú zároveň mierne aj silné. Ich hladkosť sa podobá hladkosti veľkých ťažných koní alebo hladkosti briez a navzdory naším bojácny a krutým teóriám vyhlasuje, že mocní sú milosrdní. Keď som sa rozhlíadal okolo seba, krajina bola milá ako tie jej chalúpky, ale čo sa sily týka, bola ako zemetrasenie. Dediny v rozsiahlych údoliach si žili zrejme v bezpečí po celé stáročia. Celý kraj sa však zdvíhal ako obrovská vlna, ktorej hrozí spláchnutie.

Prebrodil som jedno jazero bujnej trávy a potom ďalšie, pričom som hľadal miesto, kde by som sa usadil a mohol kresliť. Ako som tak sedel a čmáral na hrubý papier hlúpe obrázky, naraz som si znechutene uvedomil, že som si zabudol so sebou vziať práve tú najkrajšiu a najdôležitejšiu kriedu. Prehľadal som vrečkú, ale bielu kriedu som nenašiel. Ten, kto sa vyzná v celej tej filozofii (ba priam náboženstve), ktorá sa prejavuje kreslením na hnedý papier, bude vedieť, že biela je celkom nenahraditeľná. Bolo by neodpustiteľné, ak by som nepoukázal aj na mravný význam tejto farby. Kreslenie na hnedom papieri totiž odhaľuje jednu z hlbokých a úctyhodných právd: biela nie je nedostatok farby, je to tiež farba. Farba žiarivá a konkrétna, nápadná ako červená a definitívna ako čierná. Keď sa vám, obrazne povedané, rozžeraví ceruzka, kreslíte ruže. A keď sa rozžeraví do biela, kreslíte hviezdy.

Cnosť nie je obyčajným nedostatkom neresti, neznamená len vyhýbať sa mravnému nebezpečenstvu. Cnosť je niečo živé a konkrétne ako bolesť alebo vôňa. Milosrdenstvo tiež neznamená nebyť krutý alebo nepomstiť sa a netrestať. Znamená niečo zrejmejšieho a úplne konkrétneho ako slnko, ktoré buď je alebo nie je vidieť.

Mravná čistota neznamená pohľavnú zdržanlivosť; je to plameň. Inými slovami: Boh maľuje v mnohých farbách, ale nikdy nemaľuje tak nádherne, ba priam tak kriklavo, ako keď maľuje bielou. Naša doba si to v istom zmysle uvedomila a vyjadrila to chmúrnymi odtieňmi oblečenia. Ak by skutočne platilo, že biela je niečo prázdne a bezfarebné, negatívne a neangažované, potom by sme namiesto čierneho a šedivého oblečenia tohto pesimistického obdobia určite nosili biele. Videli by sme pánov z mesta vo fraku farby nepoškvrnenej belostnej bielizne a v cylindri bielom ako ľalia. To však nevidíme.

Stále som hľadal tú kriedu. Sedel som tam už trochu zúfalo. V okolí nebolo žiadne mesto až na Chichester, a tam bude sotva existovať niečo ako obchod s potrebami pre maliarov. A predsa, bez bielej by moje pochabé obrázky boli nezmyselné ako svet, kde nie sú dobrí ľudia. Pozeral som hlúpo okolo seba a lámal som si hlavu, ako to urobiť. Potom som odrazu vstal a dal som sa do hrozitánskeho smiechu a smial som sa na celé kolo, až kravy na mňa začali civieť a zvolali výbor. Predstavte si človeka na Sahare, ktorý ľutuje, že nemá piesok do presýpacích hodín. Predstavte si vedca uprostred oceánu, ktorého mrzí, že si nevzal na chemické pokusy slanú vodu. Sedel som na obrovskom skladiisku bielej kriedy. Celý kraj tvorila biela krieda. Bola to míle dlhá hromada bielej kriedy až k obzoru. Zohol som sa a odlomil kúsok bielej skaly pod nohami: nekreslila síce tak dobre ako krieda z obchodu, ale mne to stačilo. A tak som tam stál ako vo sne, pretože som si s potešením uvedomil, že južné Anglicko je nielen veľký polostrov s tradíciou a kultúrou, ale ešte niečo omnoho podivuhodnejšie: že je to kus kriedy.

MYŠLIENKY NÁČELNÍKOV

Aj keby na mňa mali spadnúť nebesá, chcem robiť len to, čo je správne... Nikdy nespácham zlo bez príčiny.

Jedným prstom ani okruhliak nezodvihneš.

Každý zápas, vyhraný alebo prehraný, nás posilňuje pre ten ďalší. Pre ľudí nie je dobré prežiť ľahký život. Ak prestanú zápasit, slabnú a strácajú výkonnosť. Niektorí potrebujú celý rad porážok, než sa u nich rozvinie sila a odvaha dosiahnuť víťazstvá.

Kto je slepý? Ten, čo nevidí svet iných. Kto je nemý? Ten, čo nevie povedať nič príjemné okoliu. Kto je chudobný? Ten, čo má príliš mnoho túžob. Kto je šťastný? Ten, čo je šťastný s ostatnými.

Človek sa musí popáliť, aby sa naučil, že má nechať oheň na pokoji.

Ži svoj život tak, aby sa strach zo smrti nikdy nevkradol do tvojho srdca.

Keď prinesieš do wigwamu horiaci konár, nestážuj sa na dym.

Až keď bude vyrúbaný posledný strom, otrávená posledná rieka, chytená posledná ryba, zistíte, že peniaze sa jest nedajú.

Nejdeme sami. Veľká Bytosť kráča vedľa nás. Uvedom si to a buď vďačný.

Sebecký človek je osamelý, ako neudržiavaný oheň zhasína.

Sila nie je jediná vec na svete, ktorú musíme mať. Pre človeka alebo národ má bez múdrosti len malú cenu.

Keď ráno vstaneš, poďakuj za ranné svetlo, za svoj život a silu. Poďakuj za jedlo a radosť zo života. Pokiaľ nevidíš dôvod, prečo by si mal ďakovať, viň sám seba.

Láska je oštep, ktorým môžeme mnohokrát hodiť, ale len raz zasiahnuť.

Pokiaľ sa ľudské srdce vzdiali od prírody, zatvrdí sa. Nedostatok úcty k tomu, čo rastie, čo je živé, rýchlo povedie aj k nedostatku úcty k ľuďom.

Ten, kto rozpráva príbehy, vládne svetu.

Máš v sebe prirodzené schopnosti ako všetci ľudia. Máš vôľu. Nauč sa ju používať. Dosiahni, aby ti slúžila. Nabrús svoje zmysly ako nôž... Nemôžeme ti nič dať. Vlastníš už všetko potrebné k tomu, aby si sa stal veľkým.

Maj v úcte všetkých ľudí, ale neplaz sa pred nikým.

Najvyššej múdrosti sa musí naučiť každý sám. Nejde sa ju učiť slovami.

Poznanie má liečivú schopnosť. Keď niekomu pomáhaš k hlbšiemu pochopeniu života, pomáhaš mu tým k lepšiemu životu i živobytiu, liečiš ho.

Oči živých ľudí hovoria slovami, ktoré jazyk nedokáže vysloviť.

Tvoja myseľ musí byť ako típí. Nechaj dielec pri vchode otvorený, aby čerstvý vzduch mohol dovnútra a odviaľ dym zmätku.

Nádherne je jasné nebo a zelená tráva, ale nádhernejší je mier medzi ľuďmi.

Každý môže byť šťastný. Aj ten najnevýznamnejší človek môže mať svoju pieseň vďaky.

Láska je niečo, čo môžeš po sebe zanechať, keď zomrieš. Taká je silná.

Neotváraj ústa príliš naširoko, ale povedz niečo.

Existujú štyri otázky, ktoré slúžia ako vodidlá pre upevnenie sebadisciplíny. Spýtaj sa sám seba: Som spokojný s tým, čo robím? Prispieva to, čo robím, k chaosu? Čo robím, aby som nastolil mier a spokojnosť?

Ako sa na mňa bude spomínať, keď tu nebudem?

Každý, komu sa dobre darí alebo má úspech, musel o niečom snívať.

Nech hviezdy odnesú tvoj smútok preč,
nech kvety naplnia tvoje srdce krásou,
nech nádej zotrie tvoje slzy navždy z tváre.
A predovšetkým: nech ťa ticho urobí
silnejším.

Ludstvo neutkalo sieť života. Sme len jedno vlákno v nej. Čokoľvek robíme sieti, robíme sebe. Všetky veci sú navzájom previazané. Všetko sa spája.

Ukradnuté jedlo nikdy neutíši hlad.

Prevzaté a preložené z: <https://western-klubos.webnode.cz/blog-western/indianska-moudra-a-citaty/>

HĽADANIE PRAVDY

Podme spolu k našim urasteným krom v dialke. Pravdivosť nám ukazujú nielen ony, ale i rozložitý javor na rózcestí.

Posaďme sa na chvíľu, môžeme si i lahnúť do nízkej trávy, ktorou preráza truskavec, aby ponúkol svoju liečivú silu na prečistenie krvi. Takéto zahľadenie nahor budeme potrebovať častejšie. Koruna javora je ako ľudské vnútro: len pohľad zhora ju ukáže zvnútra. Je to, ako by sme sa pozerali do skrytostí vlastného života.

Patrí k nemu všetko. Ako to, čo vidíme v korune javora: krásu koruny netvorí len silné a zdravé vetvy. Patria k nej aj suché, nalomené, ohlodané a hubami až k hnilobe nakazené konáre. Kolko len životodarnej sily musel ten strom využiť, aby všetku tú tiaž uniesol a nestratil na kráse! Je to dar koreňov a tie chcú niečo povedať aj nám.

K nášmu životu tiež patria korene. Majú svoje mená: predkovia, rodný kraj, krajina detstva, priatelia, blížni, škola (tá murovaná aj tá životná), čas, do ktorého sme sa narodili a v ktorom vyrastáme.

K životu neodmysliteľne patrí pravda. Hovorím si, že ma chce vyslobodiť z labyrintov bludných ciest. Pozýva ma ticho a vlúdne, ako keď kvapky rosy prebúdajú zrána lístie brata javora a dáva prvú radu: Začni od seba. Usiluj sa o pravdivý pohľad na svoj život, na svoju osobnosť. K tomu je dobré zrkadlenie. Lenže hlohu ani trnke, našim spoločným symbolom, nie je dopriate vidieť sa v hladine studničiek. Rastú na suchých miestach. Z tejto nevýhody je však náhla výhoda – vzájomné zrkadlenie. Radí nám, aby sme sa pýtali navzájom, potom najľahšie zistíme, či naša pravda nenaráža na pravdu toho druhého, či ju dokonca neuráža. Učí ochote načúvať a rozlišovať. Spoznať pravdu uprostred dialógu je oslobodzujúce a má dva stupne: akonáhle poznám pravdu o sebe, robí ma schopným hľadať pravdu o druhých, o živote, pretože som zakúsil umenie pravdivosti, ktorému sa vraví dialóg.

„Vitam impendere vero - zasvätiť život pravde,” povedal J. J. Rousseau.

„Skautovi je slovo sväté,” tak 1. bod zákona formuloval A. B. Svojsík.

„Pravda je všeobecná, nemám ju ja, ale ona mňa,” tvrdil filozof Herbart.

„Daj mi zahliadnúť tvár pravdy, ukáž mi, ako vyzerá,” po tom túžil Američan, „námorník na koni” J. London.

„Pravda vás vyslobodí,” touto parafrázou biblického textu burcoval svedomie národa pred Nežnou revolúciou múdry starec František kardinál Tomášek, pražský arcibiskup.

„Veritas omnia vincit - vo všetkom víťazí pravda, tiež i nad všetkým víťazí pravda.” Rytierske heslo J. z Poděbrad používajú v jednoduchšej podobe československí, teraz českí prezidenti.

Dve ľudové príslovia na záver:

„Lož má krátke nohy, ďaleko nezájde.”

„Pravda vyjde na povrch, ako olej na vodu.”

Prevzaté a preložené z časopisu Peregrinus, 4. číslo

TRPEZLIVOSŤ

„Slúžia i tí, ktorí len stoja a čakajú.“

John Milton

Vždy ma zaráža zvláštny rys ľudskej povahy: Keď ideme ku svojmu autu na parkovisko, rozčuľujú nás vodiči, ktorí sa rútia jazdnými pruhmi, ktorými musíme prechádzať. To nemôžu pár sekúnd počkať, než prejdeme? Akonáhle ale sedíme v aute, rozčuľujú nás chodci, ktorí chodia tak pomaly.

Pre príklady netrpezlivosti netreba chodiť ďaleko. V júli 2007 musel Odbor dopravy štátu Kalifornia na čas uzavrieť diaľnicu číslo 138, pretože vodičov rozčuľoval pomalý postup stavebných prác. Projekt jej rozšírenia, ktorý stál 44 miliónov dolárov mal znížiť počet nehôd na tejto preťaženej trase. Napriek tomu, že stavebné termíny boli šibeničné, nespokojní šoféri sa vyhrážali stavebným robotníkom smrťou, strieľali na nich z gulôčkových pištolí a najrôznejšími spôsobmi ich ohrozovali. Nakoniec bolo nutné diaľnicu na nejakú dobu uzavrieť a vodičov potom zdržiavala polhodinová obchádzka, kým stavebné práce neskončili.

V našej kultúre nás trpezlivosti nikto neučí. Nadriadený nám dá nejakú úlohu a my sa spýtame: „A kedy by to malo byť hotové?“

„Včera,“ počujeme neraz. Hneď pochopíme, čo nám chce povedať: Nie je času nazvyš. Pusťte sa do toho a nech je to čo najskôr.

Aj v osobnom živote očakávame okamžité uspokojenie. Rozčuľuje nás už to, ako dlho musíme čakať, než sa nám ráno zapne počítač. Už dnes si chceme kúpiť to, čo si vlastne nemôžeme dovoliť, a tak zaplatíme kreditnou kartou, aj keď potom budeme musieť platiť viac. Priplatíme si, aby nám tovar dodali do 24 hodín. Používame diaľnice, aby sme sa vyhli pomalej premávke na obyčajných cestách. Akonáhle diaľnicu opustíme a narazíme na semafore, rozčúli nás každý vodič, ktorý sa nerozbehne ihneď, ako naskočí zelená.

Ak sme tak netrpezliví, pokiaľ ide o techniku, autá a majetok, môže nás prekvapiť, že sme netrpezliví aj vo vzťahu s ľuďmi? Predstava, že by sme vo vzťahu s ľuďmi mali byť trpezliví je pre našu kultúru niečím neobvyklým. Tak či tak, trpezlivosť je jedným z rysov milujúceho človeka. Ak si chceme v dnešnom svete vypestovať trpezlivosť, musíme sa vedome rozhodnúť pre lásku.

Ako som trpezlivý?

Vyskúšaj si nasledujúci test:

1. Keď mi niekto na diaľnici spraví myšku:
 - a. Zatrúbim a zanádam si, či inak dám najavo svoje rozčúlenie.
 - b. Pomyslím si, že som asi urobil nejakú chybu.
 - c. Zhlboka sa nadýchnem.
2. Keď sa na mňa naposledy niekto nahneval:
 - a. Začal som sa brániť a zvýšil som hlas.
 - b. Ustúpil som.
 - c. Vypočul som ho.
3. Keď niekto nesplní moje očakávania:
 - a. Nahnevám sa na neho.
 - b. Vzdám to.
 - c. Premýšľam, ako ho povzbudiť

4. Keď niekto, koho milujem (už zase) urobí chybu:
 - a. Poviem mu, že pochybujem, či si niekedy dá život do poriadku.
 - b. Tvárim sa, že chybu nevidím.
 - c. Ponúknem pomoc, napriek tomu, že nesúhlasím s tým, čo urobil.
5. Keď niečo pokazím:
 - a. Nahnevám sa sám na seba natoľko, že nie som schopný sa na nič sústrediť.
 - b. Cítim sa hrozne.
 - c. Ospravedlňujem sa.

Ak preukazuješ trpezlivosť, tak si na otázky odpovedal možnosťou c).

Prevzaté a preložené z knihy: Gary Chapman. Láska jako životní styl. I. vyd. Praha: Návrat domů, 2009. 9788072551996

PRAVÁ A FALOŠNÁ POKORA

Človek, ktorý je v pokušení napísať knihu *Pokora a ako som ju dosiahol*, by nepísal knihu o pokore. Kniha by sa mala skôr volať *Ako zamaskovať pýchu*. Pokora je predovšetkým postoj, nie konanie. Pokora vyviera z našej túžby milovať.

Pozrite sa na mňa!

Keď pozorujete deti v materskej škole, môžete zachytiť pohľad, ktorým sa na vás zapozerá dieťa, ktoré druhému požičia pastelku alebo vráti hračku, bez toho, aby mu niekto dohovárať. Bez slov sa vás týmto pohľadom pýta: Videl si to? Čo za to dostanem? Deti vedia, že za správne konanie bývajú spravidla odmenené.

Ak rastieme v pokore, konáme správne už z toho dôvodu, že druhý človek je hoden našej lásky – nie preto, aby sme dostali nejakú odmenu. Pokiaľ očakávame, že našu pokoru niekto odmení, bráni nám to milovať druhých skutočnou láskou. Možno ste počuli, že keď máte dvadsať, trápíte sa tým, čo si o vás druhí myslia. Keď máte tridsať, je vám jedno, čo si o vás druhí myslia. Keď máte štyridsať, viete, že aj tak na vás nikto nemyslí. Čím sme zrelší, tým menej nám záleží na tom, či niekto pozoruje naše konanie. Už sa netrápime tým, či za svoje konanie zožneme potlesk.

Skutočná láska sa nedá viesť sebeckými ambíciami. Milujeme pre lásku samotnú. Keď sa niekedy zachováte pokorne, môžete si položiť otázku: Robím to preto, aby som na oplátku niečo dostal? Možno nás niekto za našu pokoru pochválí – to by však nemalo byť našou motiváciou. Ak robíme niečo, čo vyzerá pokorne, len preto, aby si nás ľudia všimli, ide o prezlečenú pýchu.

Prevzaté a preložené z knihy: Gary Chapman. Láska jako životní styl. I. vyd. Praha: Návrat domů, 2009. 9788072551996

PRIATEĽSTVO

Čo je to priateľstvo? Ako hovorí klasik: priateľstvo je láska bez krídel. Je to nádherný vzťah medzi ľuďmi, ktorí sú si po všetkých stránkach blízki. Môžete namietat, že to isté je kamarátstvo, veď predsa priateľ je zároveň kamarátom. Ja na to ale odpovedám, že každý kamarát nie je priateľom. Priateľ je človek, ktorému sa dokážem so všetkým zveriť, priateľ je ten, kto o mne vie všetko a má ma stále rád, priateľ je vlastne moje druhé ja, priateľ je človek, pre ktorého som ochotný obetovať čokoľvek. Pre priateľov je všetko spoločné. Každý z nás má plno kamarátov, ale o koľkých ľuďoch môžeme povedať, že sú našimi skutočnými priateľmi?

Ako snáď každý chlapec mojej generácie som bol okúzlený knihami Karla Maya a túžil som si nájsť takého priateľa, akým bol Vinnetou Old Shatterhandovi. Neskôr, pod vplyvom kníh a seriálov Jaroslava Foglara, som chcel mať takých priateľov, akí boli Rýchle šípy, či Pavel Zeman a Ludva Grygar z knihy *Chata v Jezerní kotlině*. Vo foglarovkách som sa najviac stretával s príkladmi nádherného chlapčenského priateľstva, ale aj toho, ako ľahko môže byť tento vzťah zničený a ako ťažko sa potom znovu buduje. Lenže v živote to vždy nie je také jednoduché ako v knihách.

Kolkokrát som si v tých časoch myslel, že som našiel skutočného priateľa, ale potom sme sa napríklad aj kvôli malichernosti rozkmotrili, a bolo po priateľstve. Ako hovoril staroveký filozof Hieronymus: „Priateľstvo, ktoré mohlo skončiť, nebolo nikdy pravým priateľstvom.“ Dnes viem, že to boli len obyčajné kamarátstva, v ktorých sme pod vplyvom knižných vzorov videli ozajstné priateľstvá, po ktorých sme túžili.

Mal som to šťastie, že som v roku 1968 zažil obnovenie Junáka. Našu činnosť sme mohli legálne rozvíjať len do roku 1970, ale aj táto krátka doba stačila na to, aby som našiel niekoľko dobrých priateľov. Hoci sa naše cesty mnohokrát rozišli, priateľmi sme dodnes. S niektorými sme aj na určitú dobu stratili vzájomný kontakt, ale o to príjemnejšie potom bolo poznanie, že naše vzťahy neutrpeli ujmu ani v časoch, keď sme o sebe nevedeli.

Dnes znova kráčame po skautskom chodníku, na ktorom okrem zálesáckych zručností môžeme získať to najvzácnejšie – nových a skutočných priateľov. A to v dnešnej dobe nie je málo, veď bez priateľstva nestojí život za nič.

Hľadáme teda medzi sebou zárodky budúcich priateľstiev. Veď každý skaut sa riadi rovnako vznešenými zásadami a zákonmi, veď skaut je skautovi bratom, veď naše záujmy sú rovnaké, veď všetci chceme dosiahnuť rovnaký cieľ: byť duševne krásni. A čože to tá duševná krása je? Odpoviem slovami skauta a spisovateľa Jaroslava Foglara: „Duševná krása spočíva v ušľachtilosti mysle, v dobrote srdca, v znášanlivej povahe zapálenej pre pravdu a spravodlivosť, pre čestné konanie všade a za všetkých okolností, v konanie dobra, vo vzornom každodennom živote.“ Kto oplýva krásou telesnou ešte nemusí byť dobrý človek. Dobrý človek je ten, ktorý má krásnu dušu. A priateľstvo môže byť len medzi dobrými ľuďmi.

Ak sa dokážeme týmito zásadami riadiť, nájdeme si medzi svojimi kamarátmi a bratmi i skutočného priateľa. Pred nadviazaním priateľstva zvažujme, po nadviazaní verme. Dobrý priateľ, ten nás nikdy nesklame, pretože sklamať priateľa, ktorý ti verí, to je ten najhorší zločin. Zradiť priateľa je vlastnosť najškaredšieho človeka a strata priateľa je najväčšou škodou v živote. Človek bez priateľov – to je telo bez duše.

Prajem každému, aby spoznal, čo je pravé priateľstvo, ktoré dokáže dať životu celkom nový rozmer. Medzi tie najkrajšie patria tie, ktoré nadviažete v mladom veku – v tých nádherných chlapčenských rokoch, keď už nie ste deťmi a ešte nie ste dospelými. Sú to najkrajšie roky, ktoré už nikdy znova

neprežijete. Užívajte si ich plnými dúškami, stojí to za to. Buďte čo najdlhšie mladí, vážte si každú krásnu chvíľu. Najviac si však ceňte priateľstvo.

Prevzaté a preložené z: <https://rolfrover.estranky.cz/clanky/uvahy-o-pratelstvi.html>

AKÉ BY TO ASI TERAZ BOLO, AK BY SOM SA ROZHODOL INAK

Putovanie po horách je obraz našej cesty životom.

Celý život ma to ťahá do hôr. Putovanie po horách ma fascinuje. Zakaždým si tu znova otestujem vlastné medze. Udržujem sa tým v kondícii. Putovanie po horách chápem ako obraz našej životnej cesty, ako podobnosť života. Každý úsek tejto cesty má inú tvárnosť. Pri putovaní, rovnako ako v živote, ide vždy o to, ako čeliť novým výzvam, ako vyskúšať vlastné sily a ako rásť pri plnení rôznych úloh.

Občas zistíme, že cesta nevedie ďalej.

Na ceste občas narážame na svoje hranice a niekedy tiež zistíme, že cesta nevedie ďalej. Musíme sa znova zorientovať. Ako k životu patria aj zážitky z vrcholov, tak k nemu patria aj tieň údolia, náročný výstup i bolestivé lúčenia. Putovať môžem sám – potom som konfrontovaný so sebou samým – no tiež rád putujem v skupine. Je blahodarné putovať spoločne, navzájom si pomáhať, povzbudzovať sa, alebo sa len tak rozprávať.

Rozhodnúť sa pre nejakú cestu vždy zároveň znamená aj rozhodnúť sa proti inej ceste.

Tú možno absolvujeme ďalší deň, ale niekedy to znamená aj celkom ju vylúčiť z našich plánov. Aj s týmto obmedzením sa musíme naučiť žiť, platí totiž všeobecne aj pre život. Nemožno prežívať všetky možnosti súčasne. Vždy sa musíme rozhodnúť len pre jednu cestu a to nás obmedzuje. Znamená to dať zbohom všetkým ostatným cestám a možnostiam.

Jedine keď sa takto vedome rozhodnem, môžem sa naplno pustiť zvolenou cestou, ktorá sa mi zmení na hlboký zážitok. Avšak ak pri chôdzi po nej neustále len oplakávam ďalšie stratené možnosti a rozmýšľam o tom, aké by to teraz asi bolo, ak by som sa rozhodol inak, potom mi tento bod cesty neprinesie nič dobré.

Maľujú si ružovými farbami, aké by to bolo, ak by sa vtedy rozhodli inak.

Pri psychologickom a duchovnom sprevádzaní druhých sa často stretávam s jedincami, ktorí sa nedokážu rozhodnúť – radi by mali všetko naraz. Lenže každé „putovanie“ spĺňa len dielčie očakávanie, nie všetky túžby. Možno tiež až príliš dlho hľbajú nad prednosťami a nevýhodami tej či onej cesty. K rozhodnutiu nedospejeme čisto racionálnou úvahou. Nastane okamih, kedy sa jednoducho musíme rozhodnúť pre niektorú z ciest. Ísť po nej s nasadením všetkých síl však dokážeme, iba ak nebudeme stále oplakávať tie ostatné.

Raz za mnou prišlo dievča, ktoré sa rozhodlo pre štúdium medicíny, ale pri akejkoľvek študijnej ťažkosti, na ktorú narazila, lutovala, že sa nezapísala na štúdium hudby. Ísť určitou cestou vždy znamená rozlúčiť sa s nejakou inou. Tá by iste tiež bola krásna, avšak ja môžem ísť len po jednej. Možno je užitočné chvíľu za niečím smútiť, aby sme sa s tým následne dokázali rozlúčiť. Nesmieme však pri tom zostať. Onej študentke, o ktorej som rozprával, bralo krúženie okolo jednej a tej istej myšlienky všetku energiu potrebnú k štúdiu.

Niečo podobné však zažívam i u starších ľudí, ktorí oplakávajú nejakú životnú cestu, ktorú nerealizovali. Vyčítajú si, že si zle zvolili. Maľujú si ružovými farbami, aké by to bolo, keby sa vtedy rozhodli inak, a ako by po inej životnej ceste zašli omnoho ďalej. Úvahy tohto typu sú obyčajnou stratou času a síl. Okrádajú nás o energiu, ktorú nutne potrebujeme na to, aby sme mohli ísť úspešne tou cestou, pre ktorú sme sa rozhodli. Iba za predpokladu, že sme sa s inými cestami vnútorne

rozlúčili a že sme ich už definitívne oplakali, môžeme zo všetkých síl vyraziť ďalej po zvolenej ceste a riadne si ju vychutnávať. Tak na nej získame i dôležité skúsenosti, aj keď neraz prinesie i problémy a prekvapenia.

Prevzaté a preložené z: <https://www.vira.cz/texty/clanky/jake-by-to-ted-asi-bylo-kdybych-se-byl-byval-rozhodl-jinak>

TÚŽBU PO BOHU PREŽÍVA KAŽDÝ ČLOVEK

Možno vás prekvapí názor, že vrodenu túžbu po Bohu má každý človek – či už „veriaci“, či „neveriaci“. Pokúsím sa ukázať, ako sa také túžby prejavujú vo všednom živote. Ako vyzerajú? Ako ich pociťujeme? Ako si môžeme svoju túžbu po Bohu uvedomiť? Ponúkam niekoľko najbežnejších spôsobov, ktorými sa naše túžby prejavujú.

Neúplnosť – stále nám v živote niečo chýba

Mnohí z nás zažili, že aj keď sme dosiahli určitý úspech a šťastie, stále nám v živote niečo chýba. V sedemdesiatych rokoch minulého storočia Peggy Lee spievala: „Je to všetko, čo existuje?“ (Is that all there is?) A v osemdesiatych rokoch spievala U2: „Ešte stále som nenašiel, čo hľadám.“ (I still haven't found what I'm looking for) Všetci vnímame onen nepokoj a hľadá v nás pochybnosť, že podstatou života je niečo viac ako len prežívať zo dňa na deň.

Pocity neúplnosti môžu odrážať nespokojnosť s našim všedným životom a poukazovať na niečo, čo je treba napraviť. Keď sme sa zasekli v mizernom zamestnaní, v neperspektívnom vzťahu či nezdravej rodinnej situácii, možno nastal pravý čas premýšľať nad vážne mienenou zmenou. Nespokojnosť nemusíme len stoicky znášať: môže nás viesť k rozhodnutiu, ku zmene a k plnšiemu životu.

Lenže bez ohľadu na to, ako šťastne žijeme, časť toho nepokoja nikdy nezmizne. Odráža totiž našu túžbu po Bohu. Ako napísal sv. Augustín 1500 rokov pred Peggy Lee aj Bonom: „Nepokojné je naše srdce, Pane, kým nespočinie v tebe.“ Táto túžba je prejavom túžby ľudského srdca po Bohu. Je jedným z najhlbších spôsobov, ktorými nás Boh volá. V ozvene nášho nepokoja počujeme Boží hlas.

Niekedy sú tieto pocity skôr ako hrozivá prázdnota. Ktosi túto prázdnotu v našich srdciach nazval „Božím otvorom“, priestorom, ktorý môže vyplniť jedine Boh. Niektorí sa tento priestor snažia vyplniť peniazmi, postavením či mocou. Takúto skúsenosť som získal aj ja na začiatku svojej podnikateľskej kariéry.

Bežné túžby a dojatia

Niekedy zažívame túžbu po Bohu v bežných situáciách: keď sa v zime ticho pozeráme na zasnežený les, keď sa dojmeme k slzám pri sledovaní filmu, keď zažijeme zvláštny pocit vzájomnej prepojenosti počas bohoslužby. Nevyjadriteľným spôsobom túžime po tom, zachovať si tento pocit a pochopiť, čo znamená.

Keď moja sestra porodila svojho prvého syna a ja som s ním mohol byť, cítil som sa často premožený láskou. Nádherné dieťa, bytosť, ktorá predtým neexistovala, daná nezištne svetu.

Bežné túžby a dojatia sú spôsoby, ako si uvedomiť túžbu po Bohu. Prahneť po porozumení pocitom, ktoré k nám prichádzajú akoby zvonka. Zažívame to, čo španielsky mystik 16. storočia, svätý Ján z Kríža, nazýva túžbou po „akomsi neviem čom“.

Neobyčajné túžby

Niekedy cítime takmer mystickú túžbu po Bohu alebo po spojení s Bohom, ktorá môže vyvolať neočakávané udalosti. Mystika je často opomínaná ako privilegovaná skúsenosť, ktorej sa dostane jedine nejakým superosvieteným supersväťým. Mystika sa ale neobmedzuje len na životy svätých. Ani každý mystický zážitok sa nemusí podobáť tomu, čo svätci popisujú vo svojich dielach.

Čo znamená mystický zážitok? Jedna definícia vraví, že mystický zážitok je to, keď sa človek cíti intenzívne a nespochybniteľne naplnený Božou prítomnosťou. Alebo keď sa cíti byť vnesený nad normálny spôsob videnia sveta. Alebo keď ho premohlo vnímanie Boha, ktoré presahuje jeho vlastné chápanie. Je nutné povedať, že tieto skúsenosti sú len ťažko popísateľné. Je to ako snažiť sa popísať svoju prvú lásku, chvíľu, kedy sme po prvýkrát vzali do náručia naše dieťa, alebo okamih, kedy sme prvý raz videli more.

Párkrát v živote som sa s takými pocitmi už stretol. Dovoľte mi k tomu povedať niečo viac.

Keď som bol malý, jazdil som do školy na bicykli

Keď som bol malý, každé ráno som jazdil na bicykli do školy a poobede naspäť domov. Občas som jazdieval i s hlučnou skupinou výrastkov z našej štvrte, ale niekedy som išiel ráno na bicykli do školy sám. Máločo som mal radšej ako fičať dolu z kopca našou štvrťou, pod stromami i ranným oranžovým slnkom, s vetrom svištiacim okolo uší.

Neďaleko školy bola úzka betónová cestička vedúca medzi domami. Škola bola na konci tejto cesty, za veľkým pozemkom. Tam sa nachádzalo jedno z mojich najobľúbenejších miest na svete. Spomienka naňho ma povznáša aj dnes, aj keď o ňom píšem po štyridsiatich rokoch. Bola to široká lúka, po ľavej strane ohraničená vysokými dubmi a napravo baseballovými ihriskami. V každom ročnom období to bola nádhera.

Za chladných jesenných rán som zachumlaný v hrubom bavlnenom kabáte šliapal do pedálov hrboľatou blatovou cestičkou cez lúku po šuchotajúcom hnedom lístí a suchej tráve. V zime som do školy chodil pešo. Lúka sa často premenila na bielu pláň, pod galošami mi vŕzgal sneh, zatiaľ čo môj dych predom mnou tvoril mrznúce obláčiky.

Na jar lúka explodovala životom. V tých dňoch som mal pocit, akoby som na bicykli prechádzal cez prírodovedné cvičenie, ktoré sme robili v škole. Tuční lúčni končí poskakovali medzi sedmokráskami. Cvrčky sa schovávali v tráve a v starom lístí. Včely bzučali v baze a nad dlhými fialovými a ružovými papuľkami. Vtáci poskakovali z vetvy na vetvu. Vzduch bol svieži a lúka žila svojim životom.

Raz na jar, to som mohol mať desať, jedenásť rokov, som uprostred lúky prudko zabrzdil, aby som nabral dych. Kovový košík na bicykli preplnený učebnicami a zošitmi sa takmer vysypal medzi lúčnych koníkov. Stál som vedľa bicykla a pozoroval všetky tie farby, všetok ten pohyb a život okolo seba.

Pozrel som sa na vrchol kopca a pocítil som hlboké šťastie. Obrovské šťastie, že žijem! A cítil som úžasnú túžbu vlastniť to, a zároveň byť súčasťou toho, čo sa nachádza okolo mňa. Spomienka ako stojím na lúke obklopený stvorenstvom je v mojej pamäti živšia než akákoľvek iná spomienka z detstva. V tých neobvyklých túžbach, skrytých v jednoduchých obrazoch života, nás volá Boh.

Prevzaté a preložené z: <https://www.vira.cz/texty/clanky/touhu-po-bohu-proziva-kazdy-clovek>

DRUŽINE

Daniela Uhereková – Fibs

Venované družine – vyjadruje to, čo som s ňou zažila a čo pre mňa znamenala (a stále znamená).

...přes padnutej most, přes všechny zlé chvíle,
však neříct si dost, kým nespatriš cíle,
po celou noc stát a usínat ránem,
plamene se ptát, proč je ve tmě pánem,
zpívat, snít a hrát, neskryvat se v dešti,
duši volnost dát a znát, co je štěstí,
vlastovkou se stát, přelétnout poušť Gobi,
přestat si jen přát, ať se kdo chce zlobí,
uskutečnit sny, přejít dalším patrem,
na sebe přísný a pro druhé bratrem,
jít a nevnímat jak se život píše,
občas zazpívat, občas kráčet tiše,
občas pohladit jemné stébla trávy,
struny naladit a pak jak se praví:
srdcem prožívat, i bouřka je hezká,
zpět se nedívat, když tě volá stezka...

MODLITBY SKAUTOV

Pán lesov, vôd a hôr, našej sestry prírody a všetkého, čo dýcha a žije! Pozdravujeme ťa ohňom, ktorý vzplanul medzi nami, i tým, ktorý horí v nás. Po celý deň žil v svite slnka a roky sa zhromažďoval v dreve stromov. Dnes premenený v plamene stúpa k letnému nebu. A naše tváre v kruhu ožiarené sa navzájom na seba podobajú ako tváre rodených bratov. Žijúci oheň, Pán života, prijmi naše vďaky a pevný sľub, že tento žiarivý odlesk rodného bratstva ponesieme živý ďalej, aby svietil z tváre všetkých ľudí. Ty si nám dal šťastie radostnej lásky. Zavolať si nás, Pane. Sme pripravení!

Veľký Duch, ktorého hlas počujem vo vetre a ktorého dych dáva život celému svetu, vypočuj ma. Predstupujem pred tvoju tvár ako jedno z tvojich mnohých detí. Pozri sa, som malý a slabý, potrebujem tvoju silu a múdrosť. Daj, nech putujem v kráse, nech moje oči vždy vidia purpurovo červený západ slnka, nech si moje ruky vážia veci, ktoré si stvoril a moje uši nech počujú tvoj hlas. Urob ma múdrym, aby som mohol spoznávať veci, ktoré si naučil môj ľud, učenie skryté v každom lístku a v každej skale. Túžim po sile nie preto, aby som mal prevahu nad svojimi bratmi, ale aby som dokázal zvíťaziť nad svojim najväčším nepriateľom – nad sebou samým. Urob ma vždy ochotným, aby som s čistými rukami a úprimnými očami prichádzal k tebe, aby môj duch, keď život zmizne ako zapadajúce slnko, mohol dospieť k tebe a nemusel sa hanbiť.

Popraj mi, Pane, aby som v boji, ktorý ide so životom, mal odvahu udrieť a riskovať. Ak mám vyhrať, daj, aby to bolo podľa zákona a moja viera a česť sa udržali vysoko. A ak mám prehrať, daj, aby som dokázal stáť pri ceste a pozdraviť víťaza, až pôjde okolo.

Ó, Veľký Duch, ktorého dych dáva život svetu a ktorého hlas je počuť v jemnom vánku... Daj nám tolko múdrosti, aby sme pochopili, čím si nás učinil, pomôž nám porozumieť, čo si ukryl do každého listu a každej skaly, Učiň nás vždy pripravenými prísť k tebe s čistými rukami a priamym pohľadom, aby sa naše duše mohli vrátiť k tebe bez pocitu hanby, až život vyhasne ako zapadajúce slnko.

Vybrané a preložené z: <https://krizovatka.skaut.cz/dokumenty/file/654-modlitby-skautu>

PÄŤ CHLEBOV A DVE RYBY

Všetci štyria evanjelisti zaznamenali správu o zázračnom nasýtení. Ale iba Ján sa nezabudol zmieniť o jednom dôležitom detaile: Keď apoštoli márne riešili, ako a za koľko peňazí by sa dali nasýtiť tisícové zástupy, zrazu zistili: „Je tu jeden chlapec, ktorý má päť jačmenných chlebov a dve ryby...“ (Jn 6,9) Z tohoto mála dokázal Ježiš nasýtiť všetkých. Keby chcel, mohol svoj zázrak rozmnoženia chlebov vykonať aj z ničoho. Ale Ježiš stál o ľudskú spoluúčasť. O celkom malý ľudský vklad pre veľkú Božiu vec. Len nepatrný obetný dar z ľudskej strany pre veľký zázrak nasýtenia všetkých. Nevieme ako sa chlapec volal ani koľko mal rokov. Asi to nie je podstatné. Ale Ján ako očitý svedok výslovne zmieňuje chlapca, snáď v detskom veku alebo na prahu dospelosti. Niečo nám o ňom napovie už jednoduchá skutočnosť, že ako jediný si so sebou vzal jedlo, čo bol iste rozumný a prezieravý čin. V dave dospelých by sme asi niečo takéto čakali najmenej. Ale aj to, že sa vydal niekam ďaleko do opustenej krajiny so zástupmi počúvať Ježišove kázania, skôr napovedá, že sa chcel dozvedieť niečo viac, než čo vyžadujú deti vo svojom veku pri počúvaní rozprávok alebo programov pre deti. Túžba načúvať Ježišovi, to už svedčí o určitej duchovnej vybavenosti.

Náš bezmenný chlapec mal plné právo sa najesť. On mal čo jesť a s ostatnými sa nemusel deliť. Obzvlášť v prípade, že naokolo boli tisíce hladných, pre ktorých by jeho porcia nemala žiadny význam. Mohol pokojne povedať, čo hovoria mnohé deti alebo mládež, keď sa nechcú s nikým deliť: „Mal si si so sebou vziať niečo ako ja.“ Ale tento chlapec sa dokázal proti všetkej logike vzdať svojej dávky potravy a dať všetko k dispozícii Ježišovi. Stratil tým vlastnú šancu ako zahnať svoj hlad. Nemohol tušiť, čo sa stane. Ale stalo sa, čo nikto nečakal. Vďaka tomuto obetnému daru, tomuto „sebazapreniu“, pomohol účinne pripraviť veľký zázrak nasýtenia tisícov ľudí. Dal síce málo, ale za to dostal všetko.

Čo by sa asi stalo, keby sme takisto dokázali Ježišovi denne zverovať to málo, čo sme, a čo máme? Nesledovať len svoj osobný a súkromný prospech, ale dobro všetkých. Ponúkať Ježišovi rôzne, aj keď len nepatrné „obetné dary“, ktoré na prvý pohľad neznamenajú skoro nič, s prosbou, aby ich rozmnožil, ako bude sám chcieť.

To, čo sa vtedy odohralo na jednej veľkej lúke s niekoľkými tisíckami zhromaždených, vidíme dnes na celej planéte Zem, kde tisíc miliónov ľudí, prevažne detí, trpí alebo umiera hladom či inými nespočetnými podobami ľudskej biedy. I na nás, sýtych, sa vzťahuje Ježišova veta: „Vy im dajte jesť.“ (Mt 14,16) Aj dnes Pán čaká na to, čoho sa zriekneme pre druhých, a čo mu ponúkneme pre dnešné „globálne“ telo i dušu ľudí zahŕňajúce zázrak nasýtenia.

Prevzaté z knihy: Josef Hrdlička. *Silná jako smrt je láska*. I. vyd. Praha: Karmelitánske nakladatelství, 2008. 978-80-7195-295-4

DAR AKO ŽIARIACE OČI DETÍ

Matej Gajdoš – Rytier, Tomáš Beník

Z denníka skautského lídra Wilhelma

Leto stále panovalo a ja som čoraz viac uvažoval nad ďalšou družinovou činnosťou. Naposledy sme s patrolou Jazvecov vrátili úsmev bezdomovcovi, ktorému sme pomohli vďaka vynikajúcemu nápadu nášho člena Ota. No čo ďalej? Pri takomto uvažovaní ma pristihol Bernard, ktorý prišiel na družinovku a trochu meškal. Na moju otázku, prečo mešká, mi odpovedal slovami, ktoré vo mne zarezovali a dali mi vlastne nový impulz. Povedal mi, že mešká preto, že sa o trochu dlhšie zdržal v škôlke, kde pomáha po škole ako dobrovoľník svojej tete pri práci s malými deťmi.

Samotná škôlka bola situovaná v jednej bytovke pre sociálne slabšie rodiny. Vznikla a funguje iba vďaka projektu, ktorý sa zameriava na vzdelávanie chudobných, sociálne slabších, skrátka tých, ktorí si nemôžu dovoliť štátne alebo súkromné škôlky.

Bernardova odpoveď a vysvetlenie jeho meškania mi vložili chrobáka do hlavy a vzbudili vo mne silnú túžbu sa dozvedieť o tomto projekte viac. Po skončení družinovky som sa pustil do pátrania po informáciách o projekte, o ktorom sa mi zdôveril Bernard. Po chvíli bádania som sa dostal k samotnej stránke projektu, kde som o ňom získal ďalšie poznatky. Na stránke ma najviac zaujal jeden nápad. Keďže škôlka nemá dostatok peňazí, usporadúva pravidelne zber nepoužívaných hračiek, nie však zber všetkých, ale len tých vhodných pre vzdelávanie, výchovu, rozvoj rôznych potrebných vlastností, schopností a zručností, ktoré sa deti majú naučiť práve v škôlke. Zároveň som zistil, že nielen v tejto, ale aj v ďalších škôlkach po celom Slovensku je nedostatok týchto hračiek.

Začal som uvažovať, ako by sme im mohli tieto hračky pomôcť získať. Náhodou som si spomenul na palacinkovú akciu, ktorú som sám zažil v Saleziánskom centre. V rámci akcie sme upiekli kopec palacinek, ktoré sme následne predávali za úsmev alebo symbolických pár centov. Vybierané peniaze sme potom použili na nákup potravín pre bezdomovcov. Napadlo mi, že zopakujem túto akciu, no tentoraz s našou družinou Jazvecov. Napečieme palacinky, ktoré následne budeme predávať za symbolickú cenu a výťažok by sme použili na nákup vhodných hračiek pre škôlku.

Na najbližšej družinovke som svoj nápad predostrel všetkým zúčastneným Jazvecom. Tých to okamžite nadchlo. A tak sme sa spoločnými silami pustili do plánovania akcie a nákupu potrebných surovín. Nasledujúcu družinovku sme strávili spoločným pečením palacinek. Tie sme hneď po napečení šli rozdávať do ulíc, priniesli sme ich našim rodinám a tiež sme niektoré palacinky popredávali i ostatným družinám. Keď okoloídúci zistili, za akým účelom táto akcia prebieha, venovali nám nejaké peniaze.

Suma, ktorú sme napokon vybierali, bola taká slušná, že sme mohli nakúpiť dostatok potrebných a vhodných hračiek, s ktorých výberom nám pomohol Bernard. Niektorí ľudia a členovia ostatných družín nám neskôr sami priniesli tiež niekoľko týchto hračiek. Tie sme nasledujúci deň priniesli do škôlky. Bernardova teta bola v miernom šoku a dojatá. Celej družine sa poďakovala a navrhla nám, či by sme hračky sami nerozdali deťom. Bolo úžasné a jedinečné sledovať ich žiariace oči a radostné tváre, ako aj tvár samotnej Bernardovej tety. Po rozdaní hračiek sme sa rozlúčili s deťmi i s Bernardovou tetou. Sami sme z akcie odchádzali dojatí a šťastní. Už navždy zostali v našich spomienkach usmiate tváre detí, ktoré sme potešili potrebnými hračkami. Opäť sme za malú námahu vykúzlili úsmev a priniesli radosť.

DAR AKO SVETLO V TMÁCH

Matej Gajdoš – Rytier, Tomáš Beník

Z denníka skautského lídra Wilhelma

Leto bolo v plnom prúde a pomaly sa blížila jeseň. Letné slnečné lúče sa kúsok po kúsku skracovali, svetla i tepla bolo stále menej, zato tmy a chladu bolo čoraz viac. I vietor postupne mocnel a začalo sa objavovať prvé opadané lístie. No v našej patrole Jazvecov bolo stále svetla dost. Svetla žiariaceho v tmách. Svetla, ktoré prinášalo pokoj, radosť a dobrotu do našich životov. A práve svetlo ma inšpirovalo pri tvorbe našej ďalšej spoločnej družinovej činnosti. V hlave mi vzišiel zaujímavý nápad, ktorý som ihneď začal realizovať na jednej novembrovej družinovke.

Jazveci prišli do klubovne nevediac, čo sa bude diať. Zrazu zistili, že po zapnutí spínača sa nezažala lampa. Podobný problém sa zopakoval aj v ďalších miestnostiach okrem jednej. V nej uprostred stola svietila sviečka. Jej maličký plamienok možno nenahradzoval žiarovku, no keďže svietil sám, obstojne ožaroval celú miestnosť. Okolo tohto plamienka sa Jazveci poschádzali ako motýle okolo lampy. Ja som sedel za stolom a pokojne na nich čakal. Na otázku, prečo nesvieti ani jedna lampa, som odvetil, že sa mi podarilo vypnúť hlavný spínač v rozvodnej skrini. Jazveci sa nechápavo na seba pozreli, a preto som im cestou k skrini začal rýchlo vysvetľovať, čo mal tento môj počin znamenať.

Pred týždňom som sa na zastávke dal do reči s maliarkou, ktorá popri maľovaní obrazov vyrábala aj sviečky s rôznymi motívami a tvarmi. Pravú ruku mala v sadre. Povedala mi, že deň pred našim rozhovorom sa nešťastne pošmykla a zlomila si ruku práve v dobe, keď mala mnoho objednávok na sviečky pred Vianocami. O obrazoch radšej ani nehovorila. Uvedomil som si, že táto nešťastná nehoda by mohla zničiť život tejto žene, ktorá si už v živote mnoho vytrpela. A tak mi napadlo, že keby nás naučila tie sviečky vyrábať, vyrobili by sme ich za ňu a popritom by sme si vytvorili ešte aj vlastné, ktoré by ona predala a zarobené peniaze by nám dala. My by sme ich následne použili na nejakú dobrú vec. Už len stačilo prísť na to, aká vec to bude.

Jazvecov tento nápad, ako vždy, zaujal. Nikto z nich totiž sviečku nikdy nevyrábala. Tak sme sa na druhý deň vydali za umelkyňou. Oboznámili sme ju s našim nápadom a ona súhlasila, aj keď boli v jej hlase cítiť pochybnosti. Aj samotný materiál na výrobu sviečok si musela zaobstaráť za vlastné peniaze, takže ak by materiál vyšiel na zmar, ocitla by sa v ešte horšej situácii. Našťastie, jej nedôvera rýchlo opadla, keď sme pod jej vedením v ateliéri zistili, že výroba sviečok nie je až taká zložitá. Po prvotnom úspechu nám preto dala všetok svoj materiál a my sme sa pod jej dohľadom pustili do práce. A tak odrazu v ateliéri, pripomínajúcom továreň na sviečky, došiel materiál. No už ho nebolo treba. Vyrobili sme omnoho viac sviečok, ako sme mali pôvodne v úmysle.

Nastala otázka, či sa toľko sviečok predá. A vtom dostala maliarka perfektný nápad. Na sociálnych sieťach rozbehla akciu, prostredníctvom ktorej chcela už mimo objednávok sviečky predáť na dobrú vec. Aj my sme sa k tomu pridali a akciu sme zdieľali na svojich profiloch. Odozvy nenechali na seba dlho čakať. Za pár hodín boli všetky sviečky predané, ba čo viac, záujem stále narastal.

Sviečky boli predané, ale ešte stále sme sa nerozhodli, na aký účel ich venujeme. Tu si maliarka spomenula na centrum pre ťažko postihnuté deti, kde robieva skupinové hodiny maľovania. Toto centrum práve potrebovalo špeciálne hračky potrebné pre rozvoj týchto detí. Jej návrh oslovil aj nás. Spojili sme sa s centrom a za zarobené peniaze, ku ktorým prispela aj maliarka časťou svojho podielu, sme špeciálne hračky kúpili. Zároveň sme usporiadali aj stretnutie priamo v centre, kde sme deťom ukazovali, čo dokážu skauti. Im sa to veľmi páčilo. Dych nám ale vyrazil darček, ktorý nám deti pripravili. Deň pred stretnutím mala maliarka opäť hodinu maľovania. A všetky diela, ktoré deti vtedy namaľovali, nám venovali. Taký darček sme naozaj nečakali a mali sme čo robiť, aby sme zadržali slzy.

Obrazy sme vystavili v našej klubovni nad stolom, kde svietilo to jediné svetlo v tmách. Často sme v tej miestnosti zhasli a zapálili sviečku, aby sme si pripomenuli nielen počin, ktorý sme „spáchali“, ale aj to, že aj to najmenšie svetielko v tme môže byť tým istým, čím je malý skutok pre zlepšenie života.

GITÁNDŽALI (OBETA PIESNÍ)

Rabindranath Tagore

I.

Učinil jsi mne nekonečným,
takové bylo zalíbení tvé.
Tuto křehkou nádobu vyprazdňuješ opět a opět
a naplňuješ vždy novým životem.
Nosil jsi tuto flétnu z rákosu přes hory a doly
a vdechoval v ní melodie věčně nové.
Pod nesmrtelným dotekem rukou tvých
malé srdce moje propuká v radost bez mezí
a rodí mluvu nevýslovnou.
Tvých nesmírných darů dostává se mně
jenom na těchto malinkých rukou mých.
Věkové míjejí a ty stále nalévaš a stále jest kam líti.

3.

Nevím, jak to spívaš, mistře můj!
Naslouchám vždy v tichém ustrnutí.
Světlem hudby tvé září svět.
Živý dech hudby tvé letí od oblohy k obloze.
Svatý proud hudby tvé proráží všechny kamenné přehradu a spěchá dál.
Srdce mé touží připojit se ke zpěvu tvému,
ale marně zápasí o hlas.
Chtěl bych mluvit, ale řeč nepropuká ve zpěv,
a zklamán pláče.
Ach, ty jsi učinil srdce mé zajatcem nekonečných smyček hudby své,
mistře můj!

13.

Píseň, kterou chci zpívati,
nebyla dodnes zpívána.
Strávil jsem dny své napínáním
a snímáním strun na svém nástroji.
Časomíra nebyla správná
a slova nebyla dobře volena;
jenom muka touhy jsou v srdci mém.
Květ se nerozvil; jenom vítr vzdychá kol něho.
Neviděl jsem tvář jeho,
aniž jsem slyšel hlas jeho;

jenom jsem zaslechl tiché kročeje
z cesty před svým domem.

Po celý dlouhý den jsem rozprostíral na podlahu koberce,
kam bych jej usadil;
ale lampa nebyla rozsvícena
a nemohu jej pozvati do domu svého.

Žiji nadějí na shledání s ním,
ale shledání to ještě nenadešlo.

2020